

ඉන්දීය ශ්‍රමිකයන් හා ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍ය පහසුකම් පිළිබඳ විමර්ශනයක්

එච්.එච්.එන්.එස්. හේවාචසන්*

මෙම අධ්‍යයනය තුළින් වැවිලි කර්මාන්තය සඳහා ලංකාවට පැමිණි දකුණු ඉන්දීය කම්කරුවන් මුහුණ දුන් සෞඛ්‍ය ගැටළු හා ඒ සඳහා රජය ගත් ක්‍රියාමාර්ග පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීමට අපේක්ෂිතය.

කෝල්බෘක් යෝජනා අනුව ඉඩම් අයිතිය පිළිබඳ යුරෝපීයයන්ට පමණක් හිමිවූ වරප්‍රසාද 1832 න් පසු අහෝසි විය. ඉන්පසු යුරෝපීයයන් හා සමානව ඉඩම් මිලදී ගැනීමේ විය. 1832 අයිතිය ස්වදේශිකයින්ට හා ඉන්දියානුවන්ට ද හිමි න් පසු වගා නොකළ ඉඩම් විකිණීම ආරම්භ වූ අතර පෞද්ගලික වැවිලිකරුවන්ට රජය විවිධ අයුරින් අනුග්‍රහ දැක්වූයේ වතු වගාව වර්ධනය කිරීමේ අරමුණින් යුතුවය. වැවිලිකරුවන්ට අවශ්‍ය ශ්‍රමිකයන් දේශීය වශයෙන් සපයා ගැනීමේ දුෂ්කරතාවයක් පැවති හෙයින් ඒ සඳහා ඉන්දීය ශ්‍රමිකයන් ගෙන්වනු ලැබීය. මෙසේ පැමිණි ඉන්දීය ශ්‍රමිකයන් හේතුවෙන් දේශීය සමාජය තුළ විවිධ අර්බුද පැන නැගුණු අතර ඒවායින් සෞඛ්‍ය ගැටළුව මූලික විය.

දිරිදිනාවයෙන් පෙළුන ඉන්දීය වතු කම්කරුවන් මාර්ග දෙකකින් උඩරටට ළඟා වූ අතර එය දීර්ඝ පා ගමනක් විය. මෙහිදී ඔවුන් විවිධ ලෙඩ රෝගවලට බඳුන් වූ අතර කොළරාව, මැලේරියාව, වසූරිය මේ අතර ප්‍රමුඛ විය. මෙසේ රෝගී වූ අයට ප්‍රතිකාර කිරීමට ඔවුන් ගමන් කරන මාර්ගයේම ගොඩනැගිලි ඉදිකොට තිබිණි. මන්නාරම සිට මහනුවර දක්වා පිහිටි ආරෝග්‍යශාලාවල ආරම්භය වූයේ මේ කුඩා ප්‍රතිකාර ඒකකයන්ය.

එසේම නිසි වෛද්‍ය පහසුකම් නොමැති වූයෙන් ඔවුන්ගේ මරණ අනුපාතය ද සෙසු ජන කොටස් වලට වඩා ඉහළ ප්‍රතිශතයකින් යුක්ත විය. දිගු වේලාවක් නිරාහාරව, අධික ලෙස වෙහෙස වී සේවය කිරීම, විවේකය අහිමි වීම මෙන්ම රෝගීවූවන් බලෙන් සේවයේ යෙදවීම ද මෙම මරණවලට හේතු විය. භාමතෙන් සහ රෝගවලින් පීඩා විදි කම්කරුවන් නුවර සහ මාතලේ ප්‍රදේශවල මග දෙපස හමුවිය. මේ නිසා රජයේ වතු කම්කරුවන්ගේ සෞඛ්‍ය අවශ්‍යතා වෙනුවෙන් 1872 අංක 14 දරණ ආඥා පනත පැනවූ අතර රජය හා වතු හිමියන් විසින් ඔවුන්ගේ වෛද්‍යාධාර වියදම ද දරනු ලැබීය. එසේම දිස්ත්‍රික් රෝහල්ද පිහිටවනු ලැබීය.

මෙහිදී මූලාශ්‍ර වශයෙන් බ්‍රිතාන්‍ය ඒජන්තවරුන්ගේ පාලන වාර්තා මෙන්ම ලංකාවේ සේවය කල විවිධ නිලධාරීන්ගේ කෘතීන් ද යොදා ගැනීමට අපේක්ෂිතය.

ප්‍රමුඛ පද : ඉඩම් අයිතිය, වතු වගාව, ඉන්දීය ශ්‍රමිකයන්, ආරෝග්‍ය ශාලා, මරණ අනුපාතය, සෞඛ්‍ය අවශ්‍යතා